

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΑΥΤΟΥ ΔΙΑΣΩΘΕΝΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ

ΜΙΑ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

ΜΙΑ καρφίτσα σάν όστερι
'ς τὴν γραβάτα μου φαντάζει —
Είν ' από μιᾶς φληρικής χέρι,
μη ' ρωτάτε πώς τὴν μοιάζει.

*
Τ' αδοιλό της τὸ χρυσάφι
φλογερές ἀκτίνες χύνει,
σάν τὴν νέα καρδιά, ποῦ ἐθύρη
'ς τῆς Ἀγάπης τὸ καρμῖνι.

*
Τὰ ώραιά της λουλούδια,
μαύρα γύρω σμαλτωμένα,
'μοιάζουν χαρωπά τραγούδια
μέσ' ἀπὸ καϊδούς βγαλμένα.

*
Δυὸς φουρμπίνια, ποῦ τραντάζουν
κάθε ποῦ θ' ἀνοιχοκλεισῃ,
δάκρυα ματωμένα μοιάζουν
τῆς καρδιᾶς ποῦ ἔχει φαγίσει! . . .

*
Τί καρφίτσα! . . . Όσαν κάτι
μυστικὸ μαγοφτιασμένο,
ἄλλο φαίνεται 'ς τὸ μάτι,
ἄλλο μέσα ἔχει κρυμμένο:

*
Δίπτυχο εἰκονοστάσι,
ἔχει δυὸς φτερά κι' ἀνοίγουν,
μιὰ μπαρίτσα, ποῦ σάν πιάσῃ
τὰ σφαλεῖ ξανά καὶ σμίγουν.

Καὶ ζτώρασι περιβάζι
ποδναι μέσα αὐτοῦ κλεισμένο,
ὅποιος θέλει εἰκόνα βάζει
ἀπὸ πλάσμ' ἀγαπημένο.

*
Καὶ γι' αὐτὸ δοσοι διοῦν 'ς τὰ στήθια
νά τήνε φορῶ μὲ χάρι,
τὴν θαρρόῦν — ἃς ἡτο ἀλκηθεια! —
Ἐρωτος προσκυνητάρι. . . .

*
Μὰ πῶς πάλε τὴν εἰκόνα
μέσ' αὐτοῦ νά περικλείω —
Τῆς καρδιᾶς μου τὴν κοκόνα
μέσ στὸ μέταλλο τὸ κρίνο;

*
Κόσμε ὄγρουκε, ζηλιάρη,
λᾶθος κάνεις, διόρθωσέ το:
Νά τοῦ τέμπλου τ' ἀνοιχτάρι,
ἀνοιξε, προσκύνησέ το. . . .

*
Τί θαμβώνεται ἡ ματιά σου
'μπρὸς 'ς τὴν λάμψη ποῦ προβάλλει
Είναι τρίχα αὐτό, στοχάσσον,
.... ἀπὸ μιᾶς ξανθῆς κεφάλι!

*
Μὰ δὲν εἰν' ἀχνὸ μετάξι
ποῦ τὸ βάφουνε 'ς τὴν Κίνα,
Είναι φῶς ποῦ τῶχει στάξει
μιὰ χρυσῆ τοῦ ἥλιου ἀκτίνα.

Φῶς ποῦ τώχει βάψῃ ή Δίσι
καὶ τὸ στέλλει θωριασμένο
μέσ' ἀπώντα κυπαρίσσι
·ς τὴν Ἑλλάδα φουντωμένο.

Φῶς ἀπ' τ' ὅμορφο κεφάλι
μαῖς ξανθῆς ποῦ — νὰ μοῦ ζήσῃ —
σὰν αὐτῇ δὲν ἔχειν' ἄλλη
τόσο φρόνιμη ·ς τὴν κτίση.

Μά, ἀν ζητήστε, βρὲ καῦμένοι,
ποῦν' αὐτῇ ή Θεά δωχάμου —
θὰ τὴν βρῆτ' ἐδώ κρυμμένη,
μέσα ·ς τῇ ζεστῇ καρδιᾷ μου.

(1891)

Γ. Μ. Βιργίνης

A P N H S I S

MΗΝΑΣ ν' ἀνταμιθοῖμε πάλι
κατόπι ἀπὸ πολὺν καιρό,
σ' ἐρημωμένο παραγάλι,
κανένα βράδυ δροσερό.

Σὲ εἰπανε, πῶς θ' ἀρέωστήσω
καὶ θέλεις τώρα μὲ στοργή.
νὰ πάρης τὸ ἀδικον δύσω,
νὰ μοῦ γιατρεύσῃς τὴν πληγή.

Τὸν πόθο σου καταλαβαίνω —
'Ησύχασε, παρακαλῶ !
Ξεύρω τί μ' ἔχεις καλεσμένο
·ς τὴν ἄκρην ἀκρη ·ς τὸ γιαλό.

Ἡ θάλασσα, ποῦ σπά κι' ἀφρᾶζει,
καὶ τὰ ναυτόπουλ' ἀπειλεῖ,
τὴν πίστι σου θὰ μ' ἐνθυμίζῃ,
καὶ τὴν ἀγάπη τὴν πολλή.

Γιατὶ καθὼς δρμάει ὁ γλάρος
πάνω 'ς τὸ ψάρι τὸ παχύ,
ἔτσι χοιρᾶς καὶ σὺ μὲ θάρφος
νὰ κάμης "Ἐνα δυστυχῆ!"

Κὶ ἀν αὔριο ν' ἀποθάνω μέλλω,
καθὼς' μ' ἐκάμαν οἱ καῦμοι,
τὸν ἔρωτά σου δὲν τὸν θέλω
'ς τὴν ὑστερνή μου τῇ στηγμή.

Κανεὶς γιὰ θάνατο δὲν γέρνει
πάνω 'ς τὴν ἄπιστη τὴν νιά,
μετάδοσι κανεὶς δὲν παιίρνει,
ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ φονιά.

(1892)

Α Φ Α Ι Ρ Ε Μ Ε Ν Η

'Σ τ' ἀνοιχτὸ τὸ παραθέρι,
δῆπος ἔλαχ' ἔχει γύρει
λυπημένη κοπελιά,—
Δὲν τὴν μέλει πῶς ἡ αῆρα
παιζεῖ καὶ σκορπᾶ τὰ μαῆρα,
τὰ λυμένα τῆς μαλλιά.

'Η ματιά σου σε ποιὰ χώρα
ταξειδεύει τόση ὥρα
κι' ἀφαιρέθης σκυθρωπή;
Καὶ γιατὶ τ' ἀγνά σον χεῖλη,
ποσὶ ἡ χαρὰ μὲ δαστα ώμιλει,
Τὰ κλειδώνει ἡ σιωπή;

'Σ τὸν ἀγκῶνα ἀκουμβισμένη,
'ς τὴν παλάμη ἔχει γερμένη
τὴν ώραία κεφαλή.
Καὶ βεβαίως δὲν τὸ ζέρει,
πῶς τ' ὀλόγυμνό της χέρι
μύριους πόθους προκαλεῖ.

'Απὸ τῶν ματιῶν τὴν ἀκρη,
ἀρμυρὴ δροσιὰ τὸ δάκρυ,
σιγαλὸ κατρακυλᾶ.
Πότισρ' ἀπὸ τέτοια αὐλάκια
κάθε κόρης μαγουλάκια
τὰ χλωμάζει, τὰ χαλᾶ.

'Η χλωμὴ μορφή τῆς μούζει
τὸ λευκάνθεμο ποσ σπάζει
τοῦ Βορᾶι ἡ ψυχρὴ πνοή.
Κόρη μόλις 'ς τὰ δεκάξη,
ποιὰ φουρτούνα ἔχει ταράζει
τὴν ἀθώα σου ζωή;

Κὶ δταν ἡ καρδιὰ 'ς τὰ στήθη
ἀγαπᾶ, μά ἐλημονήθη
ἀπ' ἐκεῖνον ποσ ἀγαπᾶ,
μόνο αὐτὴ 'μπορεῖ νὰ ζέρη
πόσο πάσχει καὶ ὑποφέρει—
Καὶ γιὰ τοῦτο σιωπᾶ.

(1892)

ΤΟ ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Εχω μιὰ ἀχαμνὴ σακκούλα,
ἐλαφρά, λεπτή.
Κ' ἔχω καὶ μιὰ γυναικούλα,
σὰν τὸ τρέπιο τὸ κουτί!

Τώρα τοῦτο 'κείνο θέλει,
δίδει προσταγή,
καὶ ἀν δὲν ἔχω, δὲν τῆς μέλλει
κόσμος ὅλος νὰ καγή.

Μὲ καῦμδ καὶ μὲ γλυκάδες
έξηγώ βαρειά,
πῶς δὲν βρέχει ὁ Θεὸς παράδες,
δὲν βρέχει ὁ Θεὸς φλουριά.

Μὰ ἡ κυρὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν ξέρει,
κράζει, θέλει, ἀπαιτᾷ!
Τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι,
μέσ' ἵ τὴν ἄρα τὰ λεπτά!

Κι' ὅση πόζα κι' ἀν φυλάττω,
κάθε αὐτῇ στιγμή,
τῆς γραφῆς τὸ κάτω, κάτω,
κάμνει ὅτι ἐπιθυμεῖ.

Γιατὶ πάντα ἵ τὰ λαγγόνια
τὰ ξερὰ ἀκούμβα,
καὶ λαλεῖ μὲ περιφρόνεια,
καὶ θωρεῖ στραβά:

"Αν τὸ κέφι μου δὲν γείνῃ,
'πόνηε, δυστυχή,
'ἵ τῇ στενούλα πέρτω, κλίνη,
νὰ κοιμοῦμαι μοναχή.

(1892)

ΠΟΤΕ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΜΕ

ΑΠΡΙΛΗ μῆνα ἑλκύσθηκα
ἀπ' τὰ γυμνά σου κάλλη,
'Απρίλη ἐντοπίσθηκα
μέσ' ἵ τῇ γλυκειά σου ἀγκάλη.

'Απρίλην ἐρωτεύθηκα
τὰ χαρωπά σου μάτια
κι' 'Απρίλην ἐμπερδεύθηκα
'ἵ τὰ δόλια σου πλεμάτια,

(1892)

'Απρίλη τὸν ἐφίλησα
τὸν φούλινο λαιμό σου,
γιὰ ἀγάπη σὲ ἀμύλησα
καὶ μ' ἔκαμες δικό σου.

Απρίλη ναι καμάρωσα
τὰ φόδα τῶν στηθιῶν σου,
τὴν πίστι μου χαλάρωσα
κι' ἔπεσα 'ἵ τὸν βωμόν σου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΜΑΣ

ΤΟΥ παπᾶ τὰ μέρια εὐλόγια
δὲν μοῦ 'φέζαν 'ἵ τὴν ψυχή,
'ἵ τὰ φουθουνιστά του λόγια,
δὲν τοῦ εἶχα προσοχή.

"Οταν ὅμως δαχτυλίδι
μᾶς ἀλλάξαν φωτεινό,
ὁ Θεὸς σ' ἐμὲ σὲ δίδει
ἔννοιωσα ἀπ' τὸν οὐρανό.

(1892)

Κι' ὅταν βάλλαμε στεράνι
ἔνας μας τοῦ ἀλλουνοῦ,
εἴπα ὁ Θεὸς μᾶς κάνει
ἔνα τὴν καρδιά καὶ νοῦ.

Κι' ὅταν δώσαμε τὸ χέρι,
κι' ἴδωθηκαμε ξανά,
ξένευρα πῶς σ' είχα ταῖρι,
ταῖρι γιὰ παντότεινά.

Ο ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

Σ τα κοράλινά σου χεῖλη
τ' ὄνομά μου μιὰ φορά,
τὸ διαβάζαν δύοι οι φίλοι
καὶ τὸ εἶχες μιὰ χαρά.

Καὶ 'ξ τὰ δνειρά σου ἀκόμια,
ὅταν ἔμεθα παιδιά,
τ' ὄνομά μου είχες 'ξ τὸ στόμα
καὶ ἐμένα 'ξ τὴν καρδιά.

Τώρα, ὅν 'πᾶ νὰ μ' ἀναφέρῃ
ἀπ' τές φίλες μας καρμιά —
ποιὸς μὲ εἰδε, ποιὸς μὲ ἔρει,
γιὰ νὰ μ' ἔχης γνωριμιά ! . . .

Τώρα ώς κ' ἐμπρόδες 'ξ τὸν ἄγιο
τοῦ Θεοῦ ἔαγορευτή
τ' ἀπαρνιέσαι μὲ κουράγιο
πῶς μὲ είχες ἐραστή !

(1891)

Όμως, ὅσο περιγέλιο
κι' ἀν τοῦ κάμης τοῦ παπᾶ,
δὲν θὰ σεύσῃς τὸ εὐαγγέλιο
τῆς καρδιᾶς ποῦ σ' ἀγαπᾷ.

Σὺ μὲ τῶμαθες — θυμᾶσαι ; —
πῶς τὰ δίδουν τὰ φιλιά,
πῶς κοιμῦνται — ἀνάθεμά σε ! —
ταῖρι, ταῖρι τὰ ποντιά.

Κι' ἀν ἐγνάφοις' απ' τὸ χέρι,
πῶς θὰ μοδηγῆς μιὰ φορά,
θᾶβαζα σκληρὸ μαχαίρι,
νὰ σοῦ κόψω τὰ φτερά.

Καὶ θὰ τῶχα κηρυγμένο
'ξ τὸν καθένα κυνηγό :
Τὸ πουλὶ τὸ βαρεμένο
τὸ κατάφερα ἐγώ.

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

